

יחד Together

בדים וקרשים CANVASES & PLANKS

ליאוניד בלקלב | Leonid Balaklav

כ"ז בשבט תש"ע - ד' בניסן תש"ע 11.2-19.3.2010

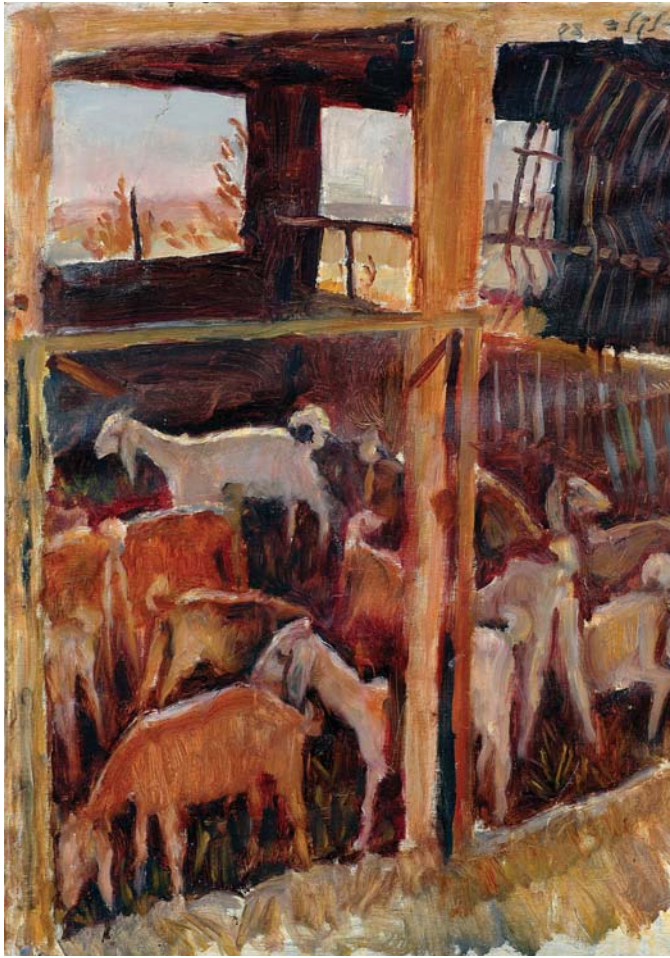

ראש תפילה, שמן על קרש, מימין לשמאל: 37.5x9 ס"מ, 81x14 ס"מ, 39.5x9 ס"מ, 62x9 ס"מ
Head. Prayer, oil on plank, from right to left: 37.5x9 cm, 81x14 cm, 39.5x9 cm, 62x9 cm

אחרי הגדר

גדעון עפרת

"תמיד הייתה לי גדר. עכשיו, סוף-סוף, שברתי את הגדר, יצאתי מהגלות", אומר לי ליאוניד בלקלב, בעודו מצביע על גדר-עץ ארוכה בציור ויטבסק של שאגאל. בלקלב זוכר את הגדר ממולדביה של ימי ילדותו, עם הכלב המאיים מעבר. אני מהרהר לי ב"מאחורי הגדר" של ביאליק ובגדר הכלונסאות שהפרידה בציורי יוסף בודקו בין מרחב העיירה לבין העולם החדש והמאתגר שם בחוץ. כך או אחרת, בלקלב מפרק את הגדר, ודומה שה"קרשים" הדקים הגודשים את הסטודיו שלו בגילה, ירושלים, עליהם צייר עוד ועוד דיוקנאות שחיפיים-מוארכים, שהקרשים הללו הם שיירי הגדר שפורקה. בלקלב יצא לחופשי.

נוף. גדיים, שמן על בד, 70x50 ס"מ
Landscape. Kids, oil on canvas, 70x50 cm

את עיקר המוניטין שלו צבר ליאוניד בלקלב במהלך שנות התשעים בזכות דיוקנאותיו העצמיים המיוסרים. לאחר מכן, היו דיוקנאות בני המשפחה והידידים, שחשפו את היקסמותו של הצייר מהאור המקומי, והיו גם ציורי טבע דומם, ופה ושם נופים. אך דומה, שרק עתה – משפורקה ה"גדר" – בכוחו של האמן לאשר את העולם כסינתזה מאוזנת של עולם פנימי ועולם חיצוני וכקרינה של אור פיזי ורוחני, הנושאת עמה טוב וברכה. אמת, זכור קומץ של נופי ענק שצויר בידי בלקלב במצפה-רמון, ב-1992, שנתיים לאחר עלייתו ארצה, אך היו אלה נופים המגלים מרחבים שטרם היו שלו והייתה בהם בהילות מוקדמת מדי של תשוקת התערות במקום. רק עתה יכול בלקלב להצביע על ציורי העזים שלו ולומר בלב שלם: "אלה הם דיוקנאות עצמיים".

במקורם, ציורי העזים בראש-צורים, סמוך לבית הספר של בן האמן בגוש-עציון. ילדי בית ספר אחר הקיפו את הצייר מכל עבר כשצייר את העזים המתגודדות בדיר. בלקלב נפעם אז מהאור הקורן על גב העזים, וכמו היה פייר בונאר מזרח-תיכוני – הוא צייר את הדיר הסגור-פתוח, ספק כתפנים וספק כמבט החוצה. סורג גדר בקדמת הציור, סורג גדר מאחור (שרידי גדר חוסמת שאינה חוסמת עוד), ובתווך – העזים המתחככות זו בזו. האם איננו מאתרים את התיש השחור האחד, החריג, וכמוכן – הגדי השחור המציץ החוצה בסקרנות? הרי לנו תעוזתו של הצעיר ה"אחר", המשקיף לחצר לעברה של עז לבנה הסמוכה לגדי נוסף. אם תשאלו אותי, הגדי השחור הזה הוא ליאוניד בלקלב, הילד הנצחי המתבונן מבפנים, ממרחב המשפחה המוגן, החוצה אל העולם המואר.

על פי רוב, בלקלב מצייר את עזיו מבפנים. הוא ממקם את עצמו בתוך הדיר, במחיצת העזים, לצדן. כתמיד, עמידתו אנושית, צנועה, חמה ואוהבת. פעם אחר פעם, קולטת עינו את הגדי או השניים הסקרניים בשער הדיר, שפניהם אל האור הבהוק, הקורא והמאיים בה בעת. ואם

3

2

1

1. אשת חייל,
שמן על קרש, 42x9 ס"מ

1. Eshet Chayil
(Virtuous Woman),
oil on plank, 42x9 cm

2. אשת חייל,
שמן על קרש, 90x8 ס"מ

2. Eshet Chayil
(Virtuous Woman),
oil on plank, 90x8 cm

3. אשת חייל,
שמן על קרש, 92x9.5 ס"מ

3. Eshet Chayil
(Virtuous Woman),
oil on plank, 92x9.5 cm

ייצא בלקלב החוצה, הוא יקפיד להישאר סמוך למבנה, יתבונן בעזים ובחמורים הסועדים ולוגמים בצוואת, שקועים בעולמם, בצמד סוסים בחצר ובשלושה הילדים המבקשים להזינם, או בקבוצת חמורים תחת סככה. בין בתוך הדיר ובין בסמוך לו, מרחב החיות של בלקלב הוא מרחב פסטוראלי ברוחו: אור עמום, נעים ורך נח על מראה הסוסים, אור חם קורן מערימות חציר צהובות שהצייר משקיף מעברן אל החמורים המוצללים. וככלל, חוויית האור בציורים הללו של בלקלב חמימה ומלבבת: וורדרדים, צהובים, לבנים וחומים. גם שמץ תכלת-רקיע ספוגה בוורוד ובצהוב, עת חמימותו של האור מנעימה את מבט האמן ואת מבטנו.

מרפסת. אחרי הגשם, שמן על בד, 100x50 ס"מ
Balcony. After the Rain, oil on canvas, 100x50 cm

רק אז מתחווירת המשפחתיות הטובה שמאשר בלקלב בציורי החיות שלו. ורק אז מתברר הקשר העמוק לסדרת נופים שצייר סמוך לסדרת העזים ושאר חיות המשק: שבנופיו החדשים מבטו של האמן נשלח דרך-קבע החוצה מתוך תפנים דירתו ומבעד לסורגים או מסגרות חלון (אפילו מבעד לסורגי ברזל של מרפסת). פעם נוספת, הגדר שנפרצה. התפנים ביתי, אינטימי, חמים: הכביסה התלויה לייבוש, האופניים של הבן (אותו בן שבזכותו הגיע בלקלב לראש-צורים ולדיר העזים), שהם גם דרישת-שלום רחוקה מילדותו של הצייר (בלקלב ב-2001: "לאבא היה זוג אופניים אחד [...] אחי ואני היינו רוכבים עליהן בסיבובים [...] גם היום אני מצייר ילד על אופניים, זהו יוסי, הבן שלי, וזה אני."¹) – ביטחונה של ביתיות ושל משפחתיות. כאן, גבעות רחוקות או חזית בניין סמוך אינן סותרות את התפנים: כי חוץ ופנים אוזנו כמשחקי אור ידידותיים – לעת בקר, או לילה, או אחה"צ, ביום גשום או ביום מואר. פנים וחוץ בהרמוניה.

הטלות הצל של ברזלי המרפסת מעצמות בתודעתנו את ה"גדר" שאינה עוד מחסום, אלא היא הזמנה להשקיף דרכה אל העולם. נכון, בלקלב יישאר כמעט תמיד בתוך ביתו, בקרב המשפחה – בני אדם וחיות, אך בכוחו לאשר עתה ברית שלווה ואף אידיאלית בין המרחב המוגן לבין העולם השכן. מכאן הנחתנו, שציורי העזים של ליאוניד בלקלב הם ציורי בית ומשפחה, מרחב מוגן נוסף שהצייר רווה בו נחת, ובדומה לגדי השחור, מציץ החוצה בתום על מנת לאשר חלל אחר. ובהתאם, נולדת בהכרתנו ההבנה, שציורי הקרשים של בלקלב מהם לא אישור נוסף של משפחתיות שבדרך ההשתחררות ממחסום הגדר: כי כל כלונסאה וכלונסאה היא דיוקן אבא ואמא של האמן, או דיוקנאות של אחיו ואחותו, או דיוקנאות ילדים, או אימהות עם תינוקותיהן, ונשים וכיו"ב – משפחה מורחבת שהיא גם נופים: כי כל ציורי הקרשים הללו עומדים בסימן תכלת וצהוב שהם שמיים ואור הקורנים מחולצה, מִפְּנִים וכו'. רוחניות חסידית (כדי לא לומר "גותית") מאפיינת את עיצוב הדמויות הללו, הצרות והגבוהות, שכולן עונות לאל-גרקו הקתולי ברוחה של תפילה יהודית הנוסקת למרומים.

ואז אנו שבים אל "משפחת" העזים ומקשרים אותה לעז היהודייה הזכורה לנו מציורי שאגאל (שמאז 1911). העז השאגאלית מהעיררה היהודית הרוסית, זו המרחפת בשמיים או ניצבת על הקרקע, דומה שהפכה בציורי בלקלב לגשר בין ילדותו בגלות מולדיביה, בעיר בלצי והכפרים שמסביבה, לבין חייו החדשים כאן בארץ. "כמו דאצ'ה", הוא מציין ביחס לעזים המצוירות שלו, המאשרות את לידתו מחדש, הפוסט-רוסית, של האמן בישראל. וכך, כשאני שב אל ציור הגדר השאגאלית, זו שהראה לי בלקלב בסטודיו – אל הציור "מעל לעיר", 1914 (האמן ואהובתו מרחפים מעל ויטבסק ומעל גדרות העץ הארוכות שלה) – עיני צדה את העז הירוקה המלחכת באחת החצרות. איני מחמיץ גם את רישומי הדיו של עז ועגלת-תינוקות שצייר שאגאל ב-1916, ומתחזקת בי הזיקה שבין העזים של בלקלב לבין עקרון המשפחתיות ונופי הבית והאופניים של הבן. והכל – שם, בסטודיו של האמן בגילה – מתקשר לפתע בקשר של אמנות כאקט של אהבה לאדם ולעולם.

בציוריו משנות התשעים נקט ליאוניד בלקלב באור כאמצעי של היפסדות גוף ושחרור הנפש ("עם האור הזה אני מוחק דברים", אמר²). באותה עת, גם ציורי הקרשים האנוֹרְקְסִיים שלו נשאו דיוקנאות כרוחות רפאים שקופות ועל גבול ההיעלמות.³ בציוריו הנוכחיים – על הבדים, על הקרשים ועל הקרטונים – האור אינו עוד מוחק: הוא בונה, הוא מאשר ואומר "הן" של תודה אמונית.

ערב. ילדים וסוסים, שמן על בד, 59.5x69.5 ס"מ
Evening. Children and Horses, oil on canvas, 59.5x69.5 cm

2) גדעון עפרת, "לשון הגוף הנפסד", בתוך "ליאוניד בלקלב – פני האור", שם, עמ' 14. 3) שם, עמ' 15.

1) מתוך שיחה עם גליה בר-אור, בתוך: "ליאוניד בלקלב – פני האור", המשכן לאמנות, עין-חרוד, 2001, עמ' 33.

בוקר. עזים, שמן על בד, 170x80 ס"מ
Morning. Goats, oil on canvas, 170x80 cm

צהריים. עזים, שמן על בד, 89.5x60 ס"מ
Noon. Goats, oil on canvas, 89.5x60 cm

ילדים. תפילה, שמן על קרש, מימין לשמאל: 59.5x9 ס"מ, 74x14 ס"מ, 81.5x14 ס"מ, 81x10 ס"מ |
Boys. Prayer, oil on plank, from right to left: 59.5x9 cm, 74x14 cm, 81.5x14 cm, 81x10 cm

חופש בחירה, שמן על עץ, טריפטית, ג. 55 ס"מ
Free Will, oil on panel, triptych, h. 55cm

'My dad had one bicycle [...] my brother and I took turns riding it [...] nowadays I also paint a boy on a bicycle. This is Yossi, my son, and this is me.'¹) – the sense of security of home and family is conveyed. Here, distant hills or the front of a nearby building do not comprise a contrast to the interior: since external and interior balance each other in amicable light games – in morning or night, in the afternoon, on a rainy day or on a sunny one – interior and external are in harmony.

The shadows cast by the balcony's iron grids impress upon our consciousness that the 'fence' is no longer a barrier, but serves as an invitation to view the world through it. True, Balaklav will almost always stay at home, among his family – human beings and animals – but now he can effect a peaceful and even idyllic alliance between this protected space and the neighboring world. Therefore, our assumption is that the goat paintings of Leonid Balaklav are those of home and family, and that they constitute another sheltered space in which the painter feels at ease. Like the black kid, he looks innocently outwards in order to define another space. And accordingly, in our consciousness there emerges an understanding that Balaklav's plank paintings are another confirmation of the familial element in the process of freeing himself from the fence's restrictions: since each and every pole is a portrait of the artist's mother and father, his sister and brother, or a portrait of children and mothers with their babies, women, etc. All these constitute an enhanced family, that also includes landscapes: because all these plank paintings are characterized by light blue and yellow, reflecting the sky and light that glows from a shirt, a face, etc. A Hassidic (not to

say 'Gothic?') spirituality characterizes these narrow and tall figures, that all respond to El Greco's Catholicism, but depict a Jewish prayer directed towards heaven.

And then, we return to the goat 'family', and relate it to the Jewish goat recalled from Chagall's paintings (as of 1911). It seems that Chagall's goat, from the Russian-Jewish town, that floats in the sky or stands on the ground, has turned in Balaklav's paintings into a bridge that connects his childhood in the Moldavian exile, in the city of Belzi and its surrounding villages, with his new life here, in Israel. 'Like a dacha', he refers to his goats, confirming the post-Russian birth of the artist in Israel. And thus, as I return to Chagall's fence painting, the one Balaklav showed me in his studio – to the painting *Above the City*, 1914 (the artist and his sweetheart hover over Vitebsk and its long wooden fences) – my eye captures the green goat grazing in one of the yards. I also do not overlook the ink drawing of a goat and a baby carriage drawn by Chagall in 1916, and this enhances the affinity between Balaklav's goats and the familial landscapes, among them the son's bicycle. And all these – there, in the artist's studio in Gilo – suddenly relate to each other in an act of love that encompasses mankind and the world.

In his paintings of the 1990s, Balaklav employed light as a means of body perishment and freeing the soul ('with this light I erase things' he then said²). At that time, his anorectic plank paintings, too, carried portraits that looked like transparent, nearly disappearing, ghosts³. In his present paintings, on canvases, planks, and cardboards – the light is not erasing things: it builds, it confirms, and it says a 'yes' of pious thanksgiving.

2) Gideon Ofrat, "The Language of the Perishing Body" **Leonid Balaklav: Face of the Light**, Museum of Art, Ein Harod, 2001, p. 33
 3) Ibid, p. 15

ראש, שמן על עץ, 14x10.5 ס"מ
Head, oil on board, 14x10.5 cm

Behind the Fence

Gideon Ofrat

'I always used to have a fence. Now, finally, I broke it. I am not in exile any more' Leonid Balaklav tells me as he points to a long wooden fence in a Chagall's painting of Vitebsk. Balaklav remembers the fence from his childhood in Moldavia, with the threatening dog in the passageways. I am thinking of Bialik's story *Behind the Fence* and the poles of the fence that separated between the region of the Jewish town and the new challenging world outside, in Joseph Budko's paintings. This way or another, Balaklav is dismantling the fence, and it seems that the thin planks piled up in his studio in the Gilo quarter in Jerusalem, on which he has painted more and more skinny and elongated portraits, are planks that have remained from the dismantled fence. Balaklav has set himself free.

Leonid Balaklav acquired his reputation mainly in the 1990s, due to his tormented self-portraits. Later, came the portraits of family and friends, that revealed the painter's enchantment with the local natural light, and there were still lifes, and occasionally landscapes. But it seems that only now, once the 'fence' has been dismantled, the artist has the ability to confirm the world as achieving a balance between synthesis of inner and external worlds, that radiates physical and spiritual light, while projecting a feeling of goodness and

מרפסת. לילה, שמן על בד, 90x60 ס"מ
Balcony, Night, oil on canvas, 90x60 cm

blessing. True, one can remember a few giant landscapes painted by Balaklav in Mitzpe Ramon in 1992, two years after he immigrated to Israel, but these were landscapes that were not part of him yet, but expressed his desire to quickly integrate himself with his new homeland. Only now, Balaklav can point to his goat paintings and express his true feeling: 'These are self-portraits'.

Originally, the goats were painted near the school attended by Balaklav's son, in Rosh Zurim in Gush Etzion. Schoolchildren from another school surrounded the artist when he painted the goats crowding in their pen. Balaklav was fascinated by the light reflected from the goats' backs, and like a Middle-Eastern Pierre Bonnard, he painted the pen as being partially closed and partially open towards the outside. There is fence grid in the front plane of the picture, as well as in its background, remains of a fence that that no longer blocks anything, and in the middle, the goats are rubbing against each other. Don't we spot the one and only male goat, and of course – the black kid casting curious glances outside? Here we have the audacity of the 'other' young one, looking out to the yard, towards a white goat standing by another kid. If you ask me, this black kid is Leonid Balaklav, the eternal child who is looking from the inside, from the familial sheltered space, towards the outside world that is bathed in light.

Generally, Balaklav paints his goats from the inside. He places himself inside the pen, alongside the goats. As always, his posture is humane, modest, warm, and loving. Time after time, his eye captures one or two curious kids in the pen's gate, facing towards the glowing light, which is at once beckoning and threatening. And if Balaklav goes out, he keeps staying close to the building, observing the goats and the donkeys eating and drinking together, submerged within their own world, a couple of horses in the yard and the three children wanting to feed them, or a group of donkeys under the open-sided shelter. Whether inside the pen or near it, Balaklav's animals are set in a pastoral region: a dimmed pleasant and soft light is shed upon the horses, a warm light glows from yellow stacks of hay, from behind which the artist watches the shadowed donkeys. And in general, the light emanating from these paintings by Balaklav is warm and enticing: some lights are pinkish, some yellow, while yet others are white and brown. There is also a bit of sky-blue, imbued with pink and yellow, adding to the warmth of the light that renders the painter's – and our – vision pleasant.

Only then, does the good familial feeling that Balaklav conveys in his animal paintings become clear. And only then, one discerns the profound connection to a series of landscapes painted at the same period as those of the goats and the other farm animals: in his new landscapes, the artist's look is directed permanently outwards, from his apartment's interior and through grids or window frames (even through a balcony's iron grids). Once again, the fence is broken. The interior is homely, intimate, warm: the laundry is hanging out to dry, the son's bicycle (the same son who caused Balaklav to arrive at Rosh Zurim and the goat pen), that is also a distant reminder of the painter's childhood (Balaklav in 2001:

1) From an interview made by Galia Bar Or, in *Leonid Balaklav: Face of the Light*, Museum of Art, Ein Harod, 2001, p. 33

תערוכות נבחרות:

- 1978 תערוכה קבוצתית, בית המדענים, קייב, ברית המועצות
1988 תערוכת יחיד, המרכז היהודי, מוסקבה, ברית המועצות
1989 תערוכת יחיד, בית האמנים המרכזי, קישיניב, רוסיה
1990 **מהגרים '90**, תערוכה קבוצתית, בית Z.A.O, תל אביב
1991 תערוכת יחיד, גלריה גורדון, תל אביב
1991 **דיוקן עצמי כתעודת זהות**, תערוכה קבוצתית, בית האמנים, ירושלים
1991 **שחור-לבן**, תערוכה קבוצתית, גלריה גורדון, תל אביב
1992 **אמנים רוסים בניו-יורק**, תערוכה קבוצתית, גלריה Michael Endo, ניו-יורק
1993 **ברושים**, תערוכת יחיד, בית האמנים, ירושלים
1994 **משם לכאן**, תערוכת יחיד, המוזיאון לאמנות בעין חרוד
1994 תערוכה קבוצתית, גלריה פישר, ירושלים
1994 **רכישות חדשות**, מוזיאון ישראל, ירושלים
1995 **מראה, מראה**, תערוכה קבוצתית, מוזיאון ישראל, ירושלים
1997 **רישומים 93-97**, תערוכת יחיד, מוזיאון הרצליה
1997 **בגובה העין**, תערוכה קבוצתית, בית האמנים, ירושלים
1997 **חדר**, תערוכת יחיד, גלריה אנגל, תל אביב
1997 **עבודות חדשות**, תערוכת יחיד, בית האמנים, ירושלים
1998 **נוף ודומם**, גלריה ארטספייס, ירושלים
2000 **דיוקן**, תערוכה קבוצתית, ארטספייס, ירושלים
2001 **רישום בישראל**, תערוכה קבוצתית, בית האמנים, ירושלים
2002 **פני האור**, תערוכת יחיד, המוזיאון לאמנות בעין חרוד
2002 **דיוקן**, תערוכה קבוצתית, מוזיאון תל אביב לאמנות, תל אביב
2004 **רישום+**, תערוכת יחיד, גלריה אנגל, תל אביב
2004 **קוסמופוליט**, תערוכה קבוצתית, הגלריה לאמנות ע"ש אברהם ברון, אוניברסיטת בן גוריון
2005 **מחווה לרמי פסחוב**, תערוכה זוגית, המוזיאון לאמנות בעין חרוד
2005 **רשמים**, תערוכה קבוצתית, בית האמנים, ירושלים
2006 **ציירים דתיים**, תערוכה קבוצתית, מקלט לאמנות, ירושלים
2006 **פורטרט עצמי x10**, גלריה אלה, ירושלים
2007 **ירושלים הרים סביב לה**, תערוכה קבוצתית, גלריה אנגל, תל אביב
2007 **דיוקנאות עצמיים**, תערוכה קבוצתית, הגלריה לאמנות, קיבוץ כברי
2008 **הדיוקן הבלתי נראה**, תערוכה קבוצתית, גלריה אנגל, תל אביב
2010 **יחד**, תערוכת יחיד, גלריה אנגל, תל אביב

פרסים:

- 1987 מדליית זהב בפסטיבל הבינלאומי לקולנוע, טוקיו
1995 פרס ירושלים לציור ופיסול, ירושלים
2002 פרס בנק דיסקונט לאמן ישראלי

Selected Exhibitions:

- group exhibition, Scientist's House, Kiev
solo exhibition, The Jewish Center, Moscow
solo exhibition, Central Artist's House, Kishinev
Immigrants '90, group exhibition, Z.O.A house, Tel Aviv
solo exhibition, Gordon Gallery, Tel Aviv
Self Portrait as I.D., group exhibition, Artists' House, Jerusalem
Black & White, group exhibition, Gordon Gallery, Tel Aviv
Russian Artists in New York, group exhibition, Michael Endo Gallery, New- York
Cypresses, solo exhibition, Artists' House, Jerusalem
From There to Here, solo exhibition, Museum of Art, Ein Harod
group exhibition, Fischer Gallery, Jerusalem
New Acquisitions, Israel Museum, Jerusalem
Mirror, Mirror, group exhibition, The Israel Museum, Jerusalem
Drawings 93-97, Herzliya Museum of Art, Herzliya
At Eye Height, group exhibition, Artists House, Jerusalem
Room, solo exhibition, Engel Gallery, Tel Aviv
New Works, solo exhibition, Artists' House, Jerusalem
Landscape & Still-Life, Artspace, Jerusalem
Portrait, group exhibition, Artspace, Jerusalem
Drawings in Israel, group exhibition, Artists' House, Jerusalem
Face of the Light, solo exhibition, Museum of Art, Ein Harod
Portrait, group exhibition, Tel Aviv Museum of Art
Drawing+, solo exhibition, Engel Gallery, Tel Aviv
Cosmopolit, group exhibition, Avraham Baron art gallery, Ben Gurion University
Duo exhibition, Museum of Art, Ein Harod
Impressions, group exhibition, Artists' House, Jerusalem
Religious Painters, group exhibition, Art Shelter, Jerusalem
Self Portrait x10, Ella Gallery, Jerusalem
The Mountains Are Round About Jerusalem, group exhibition, Engel Gallery, Tel Aviv
Self Portraits, group exhibition, the art gallery, Kabri
The invisible Self Portrait, Engel Gallery, Tel Aviv
Togetherness, solo exhibition, Engel Gallery, Tel Aviv

Awards:

- Gold Medal at the International Film Festival, Tokyo.
Jerusalem Prize for painting and sculpture, Jerusalem
Israel Discount Bank Israel Museum Prize for an Israeli Artist

גלריה אנגל
נוסדה 1955

ENGEL GALLERY
Founded 1955

גורדון 26, תל-אביב, פקס: +972-3-5226145, טל: +972-3-5225637, Tel. +972-3-5225637, Tel-Aviv, Gordon St.,
שלומציון המלכה 13, ירושלים, טל: +972-2-6232397, Tel. +972-2-6232397, Jerusalem, Shlomzion Hamalka St.,
חוצות היוצר, ירושלים, טל: +972-2-6289802, Tel. +972-2-6289802, Jerusalem, Khutzot Hayotzer,
E-mail: info@engel-art.co.il • www.engel-art.co.il